

Sygn. akt I Ns 9/19

POSTANOWIENIE

6 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Hanna Świdarska

Protokolant: stażysta Paulina Jandula

po rozpoznaniu 4 czerwca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku M. G.

z udziałem P. G.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

1. oddalić wniosek,

2. zasądzić od wnioskodawczyni M. G. na rzecz uczestnika postępowania P. G. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego K. K. uczestnikowi postępowania.

Sygn. akt I Ns 9/19

UZASADNIENIE

We wniosku z 18 grudnia 2018 roku M. G. wniosła o zobowiązanie uczestnika P. G. do opuszczenia lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy al. (...), zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią. Wskazała ona, że uczestnik zachowuje się agresywnie w stosunku do niej i ich dzieci, wskutek czego zmuszeni byli wyprowadzić się ze wskazanego lokalu. P. G. nadal zajmuje mieszkanie, mimo że jest ono opłacane przez wnioskodawczynię, a ze względu na jego agresywne zachowanie nie może ona zamieszkać w przysługującym jej lokalu. **/wniosek k. 3-6/**

W odpowiedzi na wniosek uczestnik, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wniósł o oddalenie wniosku, wskazując że jest on bezzasadny. Wnioskodawczyni swoje stanowisko opiera bowiem na przepisach ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, zgodnie z którymi Sąd może zobowiązać do opuszczenia mieszkania członka rodziny zajmującego je wspólnie z osobą dotkniętą przemocą, jeżeli swoim działaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni uciążliwe wspólne zamieszkanie. W obecnej chwili wnioskodawczyni nie mieszka wspólnie z uczestnikiem we wskazanym lokalu, nie spełniła więc przesłanki „wspólnego zamieszkiwania”. **/odpowiedź na wniosek k. 76-79/**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

M. G. i P. G. są małżeństwem, posiadają trójkę małoletnich dzieci: A., J. i Z. G..

/bezsporne/

23 lutego 2009 roku M. G. i P. G. zawarli z (...) sp. z o.o. w Ł. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w Ł. przy al. (...).

/umowa najmu k. 12-14/

Do 28 września 2018 roku wnioskodawczyni i uczestnik mieszkali wspólnie z dziećmi w przedmiotowym lokalu. P. G. stosował przemoc fizyczną i psychiczną w stosunku do żony i dzieci, w szczególności starszej córki i syna. W domu często dochodziło do awantur, podczas których uczestnik stosował przemoc wobec żony. Wielokrotnie dochodziło do interwencji Policji, a w lipcu 2018 roku P. G. założono „niebieską kartę”. Uczestnik uniemożliwiał rodzinie normalne korzystanie z domowych sprzętów, zabraniał wchodzenia do pokoi, upijał się i wszczynał konflikty. W lipcu 2018 roku wnioskodawczyni podjęła decyzję o wyprowadzce i rozwodzie z mężem. Pod koniec września wnioskodawczyni wraz z dziećmi i psem wyprowadziła się do mieszkania zajmowanego przez jej obecnego partnera, a obecnie mieszkają w wynajmowanym mieszkaniu przy ul. (...).

/informacja Policji k. 44 przesłuchanie wnioskodawczyni k. 58 (w zw. z k. 82), przesłuchanie uczestnika k. 82v, zeznania świadka A. G. k. 119v-120, zeznania świadka J. G. k. 120/

Postanowieniem z 19 października 2018 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. orzekł o zakazie kontaktowania się P. G. z pokrzywdzoną M. G. i A. G. oraz nałożył zakaz zbliżania się do nich na odległość poniżej 15 metrów. 12 grudnia 2018 roku do Prokuratury Rejonowej Ł. wpłynął wniosek o orzeczenie zakazu zbliżania się uczestnika do J. i Z. G..

/postanowienie k. 8, wniosek k. 9-10/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego złożonego do akt sprawy, w szczególności dokumentów złożonych przez wnioskodawczynię oraz zeznań świadków i uczestników postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Wniosek wnioskodawczyni nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (tj. z 24 sierpnia 2015 r. Dz.U. z 2015 r. poz. 1390) jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Przepis ten w swoim zamierzeniu ma chronić osoby dotknięte przemocą ze strony członka rodziny, które jednak nie mają możliwości uwolnić się od niego ze względu na wspólne zamieszkiwanie. Celem tej instytucji jest niezwłoczne odseparowanie poszkodowanego i oprawcy, by zapobiec kontynuacji stosowania przemocy wobec członka rodziny. Ma ona szczególny interwencyjny charakter, umożliwiając osobie dotkniętej przemocą „usunięcie” z najbliższego otoczenia członka rodziny stanowiącego dla niej bezpośrednie zagrożenie utraty zdrowia czy życia. Dlatego też wskazany przepis wskazuje na szereg przesłanek koniecznych do orzeczenia przez sąd opuszczenia przez daną osobę mieszkania – konieczność wspólnego zamieszkiwania sprawcy przemocy i osoby jej dotkniętą, szczególnie uciążliwy charakter zachowania sprawcy oraz więzi rodzinne uczestników.

Sąd stwierdził, że w omawianej sprawie nie zostały spełnione przesłanki z art. 11a ust. 1 w/w ustawy. Sąd ustalił bowiem, że wnioskodawczyni i jej dzieci obecnie nie mieszkają z uczestnikiem. Sąd nie neguje faktu stosowania przez uczestnika przemocy wobec członków rodziny. Jak jednak wskazała wnioskodawczyni, nie ma ona obecnie bliskiego kontaktu z uczestnikiem. M. G. wraz z dziećmi i partnerem mieszkają w wynajmowanym mieszkaniu, oddalonym o ponad 5 km od lokalu zajmowanego przez uczestnika. Ponadto orzeczono wobec P. G. zakaz zbliżania się do M. G. i A. G. na odległość poniżej 15 m i został złożony podobny wniosek dotyczący dwójki pozostałych dzieci uczestników. Sąd stwierdził zatem, że w niniejszej sprawie niemożliwe jest nakazanie uczestnikowi opuszczenia mieszkania na gruncie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie ze względu na brak wspólnego zamieszkiwania wnioskodawczyni i uczestnika. Sąd nadmieniał raz jeszcze, że wskazany przepis służy ochronieniu ofiary przemocy przez oprawcą znajdującym się w jej bezpośrednim otoczeniu, od którego nie ma innej możliwości szybko się uwolnić. W niniejszej sprawie opuszczenie

lokalu przez uczestnika nie miałyby wpływu na bezpieczeństwo wnioskodawczyni, ponieważ w chwili obecnej nie jest narażona na przemoc domową ze strony P. G. gdyż nie zamieszkują oni wspólnie we wskazanym lokalu.

Oddalenie wniosku M. G. o orzeczenie obowiązku opuszczenia mieszkania przez P. G. wynika wyłącznie z niespełnienia w realiach analizowanej sprawy przesłanek z art. 11a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Sąd pragnie jednak wskazać wnioskodawczyni, że procedurą właściwą do merytorycznego rozważenia możliwości eksmisji uczestnika ze wskazanego lokalu jest postępowanie o opróżnienie lokalu mieszkalnego prowadzone w formie procesu cywilnego lub toczącej się sprawy rozwodowej.

W przedmiocie obowiązku zwrotu kosztów postępowania Sąd oparł się na treści art. 520 § 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. Niniejsza sprawa miała bez wątpienia charakter sporny, jako że uczestnicy zajmowali przeciwne stanowiska w kwestii nałożenia na uczestnika obowiązku opuszczenia lokalu, a sama sprawa miała przebieg tożsamy z przebiegiem postępowań eksmisyjnych, rozpatrywanych w procesie. Wniosek wnioskodawczyni został oddalony w całości, Sąd zasądził zatem od niej na rzecz uczestnika zwrot poniesionych kosztów postępowania w wysokości 147,60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu (zgodnie z § 14 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – tj. 120 zł + 23% VAT).